

[Statsministeren.]

for det ærede medlem hr. Poul Sørensen, der har så langt større erfaring end jeg. Men jeg må virkelig endnu en gang understrege, at de problemer, vi her behandler, er dybt alvorlige for samfundet. Jeg har ikke sagt, at hvis der bliver ændret i helhedsløsningen, bliver der storkonflikt. Det ved det ærede medlem hr. Poul Møller også godt at jeg ikke har ment. Det, jeg har sagt, er, at de problemer, vi her skal løse, er så store og tunge og samfundsvigtige, at hvis vi ikke løser dem, risikerer vi den store konflikt.

Jeg har ikke sagt, at alt skal være klap-pet og klart, inden vi slutter i morgen. Hvorledes skulle det være det? Det ville dog være en uløselig opgave. Jeg har kun sagt, at vi i morgen må være i stand til at lægge vor arbejdsplan, for disse store og alvorlige problemer har et tidspres over sig, som dels stammer fra arbejdsmarkedet — og arbejdsmarkedet er jo en alvorlig ting — dels stammer fra eksporten. Vi ved, at hvis et lands eksportindustri igennem en længere periode er omgærdet med usikkerhed om, hvorvidt en bestemt situation bliver løst eller ikke, kan det skade ordretilgangen. Ikke mindst det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har gjort opmærksom på dette, og det må dog også have interesse for konservative kredse, hvad jeg er sikker på det har. Det er, hvad jeg har sagt, og jeg mener, det er berettiget at sige det. Jeg vil nu med stor interesse imødesee morgendagens forhandlinger.

I anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Axel Kristensen gjorde over for mig, vil jeg gerne understrege, at jeg i høj grad værdsætter den forhandlings- og forligsvilje fra venstres side, det ærede medlem gav udtryk for. Vi må nu se, hvor langt videre dette vil være opklaret i morgen.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen skal jeg kun sige, at der nu vil blive udarbejdet et notat vedrørende tallene for de to års lønforhøjelser. Det vil fuldstændig

klargøre problemet, så enhver mystik vil være fjernet fra den side af sagen.

K. B. Andersen: På dette meget sene tidspunkt af aftenen skal jeg indskrænke mig til at gøre nogle bemærkninger i forbindelse med et enkelt konkret punkt blandt de mange, der har været drøftet. Det er det samme spørgsmål, som den højtærede finansminister og den højtærede statsminister var inde på, nemlig spørgsmålet om besparelser.

Det ærede medlem hr. Poul Møller brugte bl. a. den vending, at staten æder så og så meget til sit eget forbrug. Nu korrigerer jeg ikke denne bemærkning af hensyn til befolkningen og heller ikke af hensyn til medlemmerne her i salen — det ville være en fornærmelse, for de ved jo nok, hvad det drejer sig om — men jeg gør det af hensyn til det ærede medlem. Det er dog noget, vi alle sammen ved, at staten ikke æder til sit eget forbrug, men anvender disse penge, for at de enkelte borgeres muligheder kan blive større, end de ellers ville være med hensyn til uddannelse, med hensyn til tryghed, med hensyn til erhvervs-muligheder og på mange andre måder. Det ved det ærede medlem. Det ærede medlem siger også ved denne lejlighed det modsatte af, hvad det ærede medlem ved er rigtigt, og derfor har jeg villet gøre denne bemærkning.

Men det, der navnlig kaldte mig op, var de bemærkninger, det ærede medlem hr. Poul Sørensen gjorde vedrørende besparelser, for her har vi jo med en helt anderledes erfaren mand at gøre, hvad angår besparelser, end det ærede medlem hr. Poul Møller.

Som en hel del af tingets medlemmer vil erindre, tog man for en halv snes år siden meget alvorligt fat på hele dette besparelses-problem. Man nedsatte et udvalg i en situation, hvor et tidligere medlem af det høje ting, en såre erfaren mand i disse sager, hr. Jensen-Brobj, havde udtalt, at man nemt kunne spare 600 mill. kr. Det er et beløb af omtrent samme størrelsesorden som